

Arrest

nr. 232 697 van 17 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 februari 2019 en op 22 maart 2019.

1.3. Op 9 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 april 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn van Arabische origine te zijn, geboren op 25 mei 1983 te Khan Younes in de Gazastrook. Op éénjarige leeftijd verhuisde u samen met uw gezin naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) omdat uw vader daar een job had gevonden. U woonde in al Ain en studeerde in 2014 af in de richting Finance and Banking aan de universiteit van al Burayimi. U werkte tien jaar lang voor de bank First Gulf. In augustus 2013 huwde u in Gaza met R.(...) K.(...) K.(...) A.(...) J.(...). Jullie kregen twee kinderen, M.(...) werd geboren in 2014, S.(...) in 2016.

U reisde na de staatsgreep driemaal naar de Gazastrook af om een traditioneel huwelijk voor te bereiden. Enkele dagen na jullie huwelijksfeest hoorde u verdachte bewegingen, u ging naar buiten en sprak de mannen aan. De mannen bleken leden van Hamas te zijn die een lanceerplatform aan het opstellen waren. U bekritiseerde hun werk waardoor jullie in een discussie verwikkeld raakten. Uiteindelijk kwamen uw vader en buurtbewoners kijken en vertrokken zij. Uw vader raadde u aan onder te duiken. U verbleef twee à drie dagen in het huis van uw schoonvader en kon op 25 augustus 2013 Gaza verlaten via de Rafah grenspost. Twee dagen later verliet ook de rest van uw gezin Gaza en kwamen zij terug naar de VAE. Enkele dagen later werd uw vader op de hoogte gebracht dat er een oproepingsbrief op uw naam werd afgeleverd aan het huis van uw grootvader in Gaza. Men kwam ook verschillende keren naar u vragen in de wijk. Sindsdien gingen u en uw gezin niet meer terug naar Gaza. Uw vrouw wilde echter haar familie bezoeken en ging eind januari 2017 samen met de kinderen naar Gaza. Toen zij na anderhalve maand wilde terugkomen naar de VAE, werd ze tegengehouden aan de grenspost. Men stelde dat zij omwille van een niet nader bepaald probleem het gebied niet kon verlaten. Zij probeerde verschillende keren tevergeefs de grens over te steken. Haar broer kwam via één van zijn klanten in zijn gsm-winkel – ene T.(...) - te weten dat zij niet werd doorgelaten omdat Hamas zo hoopte u te pakken te krijgen. Mits het betalen van 2000 dollar per persoon, kon T.(...) uw vrouw en kinderen helpen de grens over te steken. De dag na de betaling van de geldsom, konden uw vrouw en kinderen Gaza verlaten. Jullie waren in april 2018 terug herenigd.

Op 15 mei 2018 kreeg u in de VAE uw ontslagbrief voorgeschoteld. Omdat de bank met een andere bank werd gefuseerd, diende 20% van het personeel afvloeien. Op aanraden van uw bevriende collega op de HRM dienst tekende u de ontslagbrief niet waardoor u officieel gezien nog niet op de hoogte werd gebracht van uw ontslag en uw naam aldus nog niet geschrapt zou worden uit het systeem van verblijfsvergunningen. U zocht twee maanden lang werk in de bankensector, belde al u connecties op maar vond geen werk. Uiteindelijk besloot u vooraleer uw vergunning geannuleerd zou worden, het land te verlaten. U was van 30 maart tot 13 april 2018 op reis gegaan naar Duitsland en had nog een geldig visum (geldig van 17/10/2017 tot 16/06/2018). U besloot daarom op 10 juni 2018, enkele dagen voor het verlopen van dat visum, terug te keren naar Duitsland en van daaruit door te reizen naar België. U arriveerde in België op 20 juli 2018 en diende op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Uw vrouw en kinderen wonen voorlopig nog in de VAE maar hun verblijfskaart vervalt binnenkort.

U vreest een terugkeer naar de Gazastrook omwille van de problemen die u in 2012 heeft gekend met de Hamasleden en de daaropvolgende oproepingsbrief. Bovendien werd uw familie altijd gevisieerd door Hamas. Heel wat familieleden bekleedden immers hoge functies bij de Palestijnse Autoriteit in Gaza vóór 2007. I.(...), een oom langs moederszijde en een officier (rang onbekend), werd vermoord net na de staatsgreep. Er werd tevens een moordpoging op R.(...), een oom langs moederszijde, uitgevoerd maar hij slaagde erin te vluchten. F.(...), een oom langs moederszijde werd geschoten in het been. Een ver familielid van uw moeder, I.(...) a.(...) D.(...), was minister. U werd bij aankomst in Gaza aan de grenspost van Rafah steeds uitvoerig bevroegd over uw connecties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, een origineel vervallen paspoort, een kopie van de eerste pagina van uw geldig paspoort, een kopie van uw volledig geldig paspoort, uw originele verblijfskaart van de VAE, uw originele en een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, uw origineel diploma en originele puntenlijsten. Verder legde u kopieën voor van uw huwelijksakte, de uitnodiging van uw huwelijk, de

geboorteaktes van uw kinderen, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteakte van uw vrouw, de overlijdensakte van uw grootvader, de geldige paspoorten van uw kinderen, het vervallen paspoort en het geldige paspoort van uw vrouw, de eerste pagina van het paspoort van uw moeder, uw vader en uw grootvader en de identiteitskaarten van uw moeder en vader. Daarnaast legde u kopieën neer van een attest van schade aan uw huis in Gaza, een ontslagbrief van uw vader, een uittreksel uit de arbeidswet van de VAE, een origineel attest van ervaring van uw werkgever in de VAE, een kopie van uw ontslagbrief omwille van onwettige afwezigheid en enkele screenshots van uw mobiele bankaccounts uit de VAE.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat niettegenstaande u weliswaar in de Gazastrook geboren bent, dit niet als uw land van gewoonlijk verblijf bestempeld kan worden. Een land komt immers in aanmerking als een plaats waar een staatloze verzoeker vroeger zijn **gewone** verblijfplaats had. Uit het gebruik van het adjectief “**gewone**” in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat het niet voldoende is dat een verzoeker feitelijk in een land of regio verbleven heeft, maar dat tevens vereist is dat het verblijf een zekere bestendigheid of regelmatigheid heeft. Een gewone verblijfplaats veronderstelt bijgevolg ook een zekere continuïteit en stabiliteit. Het is daarom vereist dat de verzoeker een **geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend**. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoeker zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS dan ook rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders, weliswaar beiden geboren in Gaza, een jaar na uw geboorte naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) verhuisden. Hoewel u een Palestijnse identiteitskaart heeft en reisde met een Palestijns paspoort, blijkt uit uw verklaringen dat u na uw eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook heeft verbleven, noch zich er gevestigd heeft. Zo bezocht u Gaza vóór de staatsgreep van 2007 een zevental keer. Na de staatsgreep ging u driemaal naar Gaza om een vrouw te zoeken en met haar te trouwen. De laatste keer dat u Gaza bezocht was om te huwen, in 2013 (persoonlijk onderhoud d.d. 22/03/2019 (CGVS 2), p. 6-7). U heeft daarentegen altijd in de VAE gewoond, gestudeerd en gewerkt. Ook uw dichte familie, met name uw ouders, broers en zussen, wonen daar nog steeds. Bovendien zijn vier van uw broers en één van uw zussen daar geboren. Na uw huwelijk verhuisde ook uw vrouw van Gaza naar de VAE waar jullie twee kinderen kregen. Uw nood aan internationale bescherming dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van de VAE koestert. Zo heeft u daar altijd zonder problemen kunnen wonen, heeft u daar kunnen studeren en kunnen werken. U werkte tien jaar bij de bank First Gulf waar u een degelijk inkomen verdiende (persoonlijk onderhoud d.d. 18/02/2019 (CGVS 1), p. 14-15). U reisde daarenboven tweemaal voor het plezier naar Duitsland. Zo maakte u een reis van twee weken naar Duitsland en Nederland in augustus 2017 en bezocht u Duitsland opnieuw van 30 maart tot 13 april 2018 (CGVS 2, p. 15-16). Wanneer u werd gevraagd waarom u toen geen verzoek om internationale bescherming indiende gezien uw problemen met Hamas dateren van 2013 en gezien uw vrouw en kinderen op dat moment werden vastgehouden in Gaza, maakte u duidelijk dat u erg bemiddeld was, dat u zelfs in eerste klasse naar Duitsland was gevlogen en dat u dus helemaal geen nood had aan bescherming (CGVS 2, p. 6 en 16). U zou pas besloten hebben de VAE te verlaten nadat

u ontslagen werd en dus risico liep uw verblijfsvergunning te verliezen. Dit zijn puur administratiefrechtelijke problemen die geen verband houden met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in de Vreemdelingenwet, artikel 48/3.

Er kunnen zich overigens ernstige vragen gesteld worden bij uw vermeende ontslag. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u het CGVS een hele tijd de waarheid heeft onthouden. Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud en na herhaaldelijke confrontatie gaf u toe dat u tweemaal met een toeristisch visum naar Duitsland was gereisd (CGVS 2, p. 5 en 15-16). Het eerste visum was geldig van 18/08/2017 tot 02/09/2017, het tweede visum was geldig van 17/12/2017 tot 16/06/2018. Hoewel u volgens uw verklaringen uw paspoort verscheurd had, kon u na het tweede persoonlijk onderhoud het CGVS alsnog een kopie van uw volledig paspoort bezorgen, hetgeen doet vermoeden dat u het paspoort al die tijd bewust achterhield. Dat u deze informatie zo lang verborgen heeft gehouden, doet alvast enige vragen rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien is het opmerkelijk dat u heel snel na het verlopen van uw eerste visum voor Duitsland, een tweede heeft aangevraagd. Zeker gezien uw vrouw en kinderen toentertijd zogenaamd vastgehouden werden in Gaza en u geen idee had wanneer zij zouden kunnen terugkeren, is het enigszins vreemd dat u besloot verschillende plezierreisjes naar Europa te ondernemen. Hoewel u verklaarde dat u slechts tweemaal gedurende twee weken naar Duitsland bent gegaan om toeristische redenen, kon u voorts niet bewijzen dat u effectief bent teruggekeerd naar de VAE (CGVS 2, p. 6). Immers, hoewel er wel ingangs- en uitgangsstempels van Düsseldorf in uw paspoort teruggevonden konden worden, kon nergens worden teruggevonden dat u in 2018 ook effectief terugkeerde naar de VAE of een van de naburige staten. Er werd dan ook niet aangetoond dat u in 2018 terugkeerde naar de VAE. Ter staving van uw terugkeer naar de VAE legde u enkele screenshots voor van uw mobiele bankaccounts uit de VAE, echter, daaruit kon geen relevante informatie worden afgeleid.

Hoe dan ook, u zou in mei 2018, een maand na uw laatste reis naar Duitsland, ontslagen zijn. U kon van dit ontslag echter geen documenten voorleggen. U verklaarde dat u de brief niet kreeg omdat u geweigerd had die te ondertekenen (CGVS 1, p. 7). Deze verklaring kon echter niet volstaan. U kon immers wel een - evenmin ondertekende - ontslagbrief voor onwettige afwezigheid voorleggen. Volgens uw verklaringen zou dit een valse brief zijn die door uw bevriende collega op de HRM dienst werd opgesteld om u te helpen met uw verzoek om bescherming (CGVS 2, p. 17). Waarom deze collega dan niet een kopie van de werkelijke ontslagbrief kon opsturen, bleef onduidelijk. Uw bevriende collega zou u bovendien twee maanden lang 'emergency verlof' kunnen geven hebben in afwachting dat u het land verliet, maar ook hiervan staat niets op papier, zo stelt u (CGVS 2, p. 15).

Evenmin heeft u bewijzen van uw 'ontelbare' sollicitaties die u na u ontslag zou hebben gedaan (CGVS 1, p. 16). U stelde de hele bankensector en al uw connecties te hebben aangesproken (CGVS 2, p. 18). U kon uiteindelijk twee sollicitatiegesprekken uit de brand slepen waar u bij één van hen een contract verkreeg. Echter, toen bij een correctie van het contract uitkwam dat u van Palestijnse origine was, zou het aanbod ingetrokken zijn. Verder zou u uw connecties enkel mondeling aangesproken hebben, werden de sollicitatiegesprekken telefonisch geregeld en heeft u geen kopie genomen of gekregen van het aangeboden contract (CGVS 1, p. 16-17). Nochtans is de VAE een uiterst ontwikkeld land. Het is weinig aannemelijk dat er – zeker in de bankensector – geen enkel spoor op papier zou bestaan van uw verwoede pogingen een job te vinden. U zou buiten de bankensector bovendien erg weinig inspanningen gedaan hebben om een job te vinden. Immers, de barema's voor bankbedienden zijn erg hoog waardoor niemand bankbedienden aanvaardt, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 16). Wanneer werd verzocht of u niet onder uw barema of in een andere sector, bijvoorbeeld in een restaurant, kon solliciteren, gaf u aan dat dit te weinig verdiende (CGVS 2, p. 18). Ook via uw broers, werkzaam als ingenieurs, bleek u weinig inspanningen te hebben ondernomen. Gepeild of zij u niet aan een job konden helpen, beperkte u zich tot het stellen dat u eerder voor hen werk had gevonden, niet andersom (CGVS 2, p. 18).

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in uw land van gewoonlijk verblijf, de VAE, een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon. U

maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die u de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Echter, dit gegeven volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze verzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat u in geval van een terugleiding naar de VAE zonder dat u daar een geldig legaal verblijfsrecht heeft, zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, of zoals u beweert door de autoriteiten van de VAE gedeporteerd zou worden naar de Gazastrook (CGVS 2, p. 16), dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

Bovendien bracht u geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat u niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen. In dit opzicht benadrukt het CGVS dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE, dat uit uw verklaringen blijkt dat er niets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van uw familie in de VAE, dat u als hoogopgeleide man met een ruime werkervaring absoluut capabel bent om een nieuwe werkgever te vinden en dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland (zie informatie in administratief dossier: Palestine and United Arab Emirates: residence status of stateless Palestinians). Voor zover u stelt dat het voor Palestijnen onmogelijk is om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen (CGVS 2, p. 19), heeft u dit geenszins kunnen hardmaken. Zo zijn dit blote beweringen uwentwege die op geen enkele manier gestaafd werden. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het wel degelijk mogelijk is om als Palestijn een nieuwe verblijfsvergunning te ontvangen (zie informatie in administratief dossier: COIF: Emirats Arabes Unis: Status des Palestiniens). U maakt desgevallend nog steeds niet aannemelijk dat u niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekomen.

De voorgelegde documenten uit de VAE konden bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw verblijfskaart, uw diploma en puntenlijsten en de geboorteakte van uw kinderen bevestigen dat u lange tijd in de VAE heeft verbleven, daar heeft gestudeerd en gewerkt en daar kinderen heeft gekregen, elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De ontslagbrief van uw vader toont aan waar hij gewerkt heeft en dat hij momenteel niet meer werkt. U verklaarde hieromtrent echter dat uw vader wegens uitzonderlijke omstandigheden toch legaal in de VAE kon blijven (CGVS 1, p. 11). Dit document zegt verder niets over uw persoonlijke situatie. Voorts legde u een kopie neer van een ministerieel besluit van 2005 aangaande quota voor nationale werkrachten in de bankensector. Hoewel dit document aangeeft dat de bankensector vier procent van de burgers moet tewerkstellen, spreekt het zich geenszins uit over de situatie van Palestijnen of uw persoonlijke situatie. Het attest van werkervaring, afgeleverd door de werkgever die u zou hebben ontslagen, kan uw verklaringen aangaande uw ontslag niet bestendigen. Immers, in de brief werd geschreven dat u tot 15 juli 2018 gewerkt heeft voor First Gulf terwijl u in mei 2018 ontslagen zou zijn. De kopie van de ontslagbrief wegens onwettige afwezigheid kon evenmin uw verklaringen versterken. U verklaarde aangaande dit document immers zelf dat het document niet authentiek is en door een bevriende collega werd opgesteld met als doel voor te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien kloppen ook op dit document de data niet. Zo zou u volgens het document vanaf 18 juni 2018 onwettig afwezig geweest zijn. Tot slot kunnen ook de screenshots van uw bankrekeningen uit de VAE uw verklaringen niet bevestigen.

Daargelaten de vraag of er wel degelijk kan gesteld worden dat de Gazastrook in uw hoofde als een land van gewoonlijk verblijf bestempeld kan worden, quod non, , dient volledigheidshalve vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u er een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

U zou in 2013 een discussie gehad hebben met enkele Hamasleden over de bouw van een lanceerplatform op de gronden van uw familie. Uit uw verklaringen blijkt echter dat het een eenmalig incident betreft. U kon enkele dagen later zonder problemen de grens oversteken, en ook de rest van uw familie kon twee dagen na uw vertrek zonder problemen de Gazastrook verlaten. Uw grootvader, wonende in Gaza, zou nog eens twee dagen later een oproepingsbrief op uw naam ontvangen hebben. Vooreerst kon u deze brief niet voorleggen. Ten tweede bleef het ook bij die ene brief. Geen enkele instantie zou u nadien bij uw grootvader komen zoeken zijn noch uw familieleden ondervraagd hebben (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 11). U verklaarde evenwel dat enkele mannen naar u zijn komen vragen in de wijk (CGVS 1, p. 18) en bij uw grootvader (CGVS 2, p. 11), echter deze verklaringen konden weinig overtuigen. Zo bleken deze mannen in burger gekleed te zijn en kon u aldus niet met zekerheid zeggen of zij tot een bepaalde instantie behoorden. Deze mannen konden aldus voor om het even welke reden naar u geïnformeerd hebben. Bovendien weet u niet wanneer zij u voor het laatst zijn komen zoeken. U wilt immers niet meer over deze problemen met uw familie in Gaza praten gezien u niet van plan bent ooit terug te keren, zo stelt u (CGVS 2, p. 11). Hoe dan ook heeft u geen aanwijzingen dat Hamas u actueel nog steeds zou zoeken. Gepeild waarom u denkt dat Hamas u na zes jaar nog steeds zou zoeken terwijl u geen ernstige misdrijven heeft gepleegd, opperde u enkel dat zij monsters zijn en nooit vergeten wraak te nemen (CGVS 1, p. 22). Deze algemene assumptie kon uiteraard niet overtuigen. Bovenstaande elementen doen alvast ten zeerste afbreuk aan de ernst van de feiten en de grondigheid van uw vrees.

U verklaarde voorts dat uw vrouw na een familiebezoek in Gaza in januari 2017 verboden werd het grondgebied terug te verlaten, en dit omwille van uw persoonlijke problemen met Hamas. U kon deze stelling echter niet aannemelijk maken. Dat zij het allereerst aandurfde om alleen met de kinderen naar Gaza te reizen terwijl u geseind zou staan, doet andermaal afbreuk aan de ernst van uw vermeende problemen. Ten tweede bent u erg vaag in uw verklaringen. Zo zou de broer van uw vrouw vóór haar afreis naar Gaza via via nagegaan zijn of zij geseind stond, heeft hij via via gehoord dat Hamas op de hoogte was van haar verblijf in Gaza door de aanpassing van haar identiteitskaart en hoorde hij opnieuw via via dat zij de overgang werd geweigerd omwille van uw problemen. Hoe haar broer dit allemaal ontdekte, blijft echter onduidelijk. U beperkte zicht tot het feit dat haar broer een gsm-winkel en daardoor veel connecties heeft (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 12). Evenmin weet u hoe uw vrouw uiteindelijk toch de grens is over geraakt. Behalve dat haar broer een bedrag aan ene Y.(...) of T.(...) betaald zou hebben, kunt u hierover niets vertellen (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 13). Uit bovenstaande blijkt dat uw verklaringen over de problemen van uw vrouw uit nagenoeg enkel veronderstellingen en geruchten bestaan. Nochtans, indien u uw vrouw en kinderen al anderhalf jaar naar huis probeert te krijgen, mag verondersteld worden dat u meer details zou kunnen geven over de manier waarop zij uiteindelijk veilig en wel thuis zijn geraakt. Het enige wat u met zekerheid kon zeggen, is dat uw vrouw verschillende keren de overgang geweigerd werd omwille van 'een probleem'. Uit informatie blijkt echter dat de grensovergang in Rafah in de periode waarin uw vrouw Gaza probeerde te verlaten, slechts zelden geopend werd (zie informatie in administratief dossier: Rafah crossing: exits and entries of people). U erop gewezen dat uw vrouw niet de enige was die de grensovergang werd geweigerd in die periode, stelde u dat de geweigerde personen zich waarschijnlijk niet geregistreerd hadden op de wachtlijst, hetgeen uw vrouw wel had gedaan (CGVS 1, p. 21). Echter, uit informatie blijkt dat ook personen die op de wachtlijst geregistreerd stonden soms maandenlang dienden te wachten alvorens zij Gaza mochten verlaten (zie informatie in administratief dossier: Recent trends in Palestinian access from Gaza: Erez and Rafah crossings). U heeft aldus in geen geval aangetoond dat uw vrouw omwille van uw persoonlijke problemen een uitreisverbod opgelegd kreeg.

Voor zover uw familie als geheel gevisieerd zou worden door Hamas omwille van jullie vroegere banden met Fatah, blijkt ook dit niet voldoende om een gegronde vrees op een persoonsgerichte en systematische vervolging aan te tonen. Vóór uw beweerde discussie met Hamasleden in 2013 over het lanceerplatform heeft u immers nooit eerder problemen met hen gekend (CGVS 1, p. 13). Ondanks het feit dat u en uw familie altijd gevisieerd zouden zijn door Hamas, moet worden benadrukt dat jullie desondanks verschillende keren na de staatsgreep uit vrije wil naar Gaza afreisden. Uiteraard doet dit in serieuze mate afbreuk aan de ernst van de situatie. U werd tijdens uw reizen naar Gaza evenwel aan de grenspost in Rafah ondervraagd over uw connecties maar u kon vervolgens steeds zonder problemen doorreizen (CGVS 2, p. 11).

Dient hieraan te worden toegevoegd dat van u mag worden verwacht dat u eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in geval van waarachtige problemen en een gegronde vrees voor vervolging. Gezien u nooit heeft beschikt over een gegarandeerd verblijf in de VAE

liep u immers altijd het risico terug te moeten keren naar Gaza. Bovendien reisde u tweemaal vóór uw verzoek om internationale bescherming naar Europa en had u dus duidelijk de gelegenheid hiertoe.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk zou zijn in geval van terugkeer.

Namelijk, vooreerst blijkt u hoogopgeleid en erg bemiddeld. Zo gaf u aan dat hoewel u in de VAE een gemiddeld loon kreeg, u verschillende keren in eerste klasse naar Duitsland kon vliegen en u veel luxe genoot in de VAE (CGVS 2, p. 16). Men kan veronderstellen dat zich bijgevolg ook in de Gazastrook zou kunnen redden, waar het leven heel wat goedkoper is dan in de VAE of in Duitsland. Gezien uw studies en ruime werkervaring, kan men ook verwachten dat u in staat bent werk te vinden in Gaza. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u vertrouwd bent met Gaza. Zo bezocht u onder meer verschillende cafés en restaurants, ging u naar mooie hotels en zakte u af en toe af naar Gaza stad (CGVS 2, p. 7). Bovendien beschikt u nog steeds over een familiaal netwerk in Gaza. Zo heeft u nog twee ooms en tantes langs vaderszijde en twee ooms en een tante langs moederszijde. Hoewel u momenteel geen contact met hen heeft, blijkt uit uw verklaringen niet dat u hen niet opnieuw zou kunnen contacteren. Daarnaast woont ook de familie van uw vrouw, uw bloedverwante, nog steeds in Gaza, waarmee uw vrouw wel degelijk nog in contact staat (CGVS 2, p. 9).

Uw familieleden in Gaza blijken ook in staat in hun basisbehoeften te voorzien. Zo bezit één van uw ooms langs vaderszijde eigen landbouwgronden. Één van uw ooms langs moederszijde werkt met paarden, een andere werkte voor de staatsgreep als chauffeur voor de Palestijnse Autoriteiten (CGVS 2, p. 9). Hoewel u geen details kent over hun huidige levenssituatie, vermoedt u dat zij allen een eigen huis hebben, al dan niet eigendom of gehuurd. Bovendien hebben zij wel de middelen om een elektriciteitsgenerator aan te schaffen en benzine te kopen om de elektriciteitsonderbrekingen te overbruggen (CGVS 2, p. 9). Verder bezat uw grootvader voor zijn dood landbouwgronden en woonde hij in een huis dat uw vader bekostigde en waarvan hij de eigenaar is (CGVS 1, p. 14). Voor zover u weet is dit huis nog steeds in het bezit van uw familie. Het huis verhuren was nooit nodig omdat jullie het geld immers niet nodig hebben (CGVS 2, p. 10). Hoewel het huis in 2014 schade opliep, bleken enkel de ramen te zijn gebarsten (CGVS 2, p. 4). Ook uw schoonfamilie lijkt het redelijk te stellen in Gaza. Zo bezit de broer van uw vrouw een eigen gsm-winkel (CGVS 1, p. 12) en was haar vader vroeger alleszins financieel goed gesteld (CGVS 2, p. 9).

U bracht geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen.

Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort. Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een

aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geveiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden

bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, de eerste pagina van uw paspoort (kopie), uw geboorteakte, uw huwelijksakte (kopie) en uitnodiging van het huwelijk (kopie), de identiteitskaart van uw vrouw (kopie), de paspoorten van uw kinderen (kopie), het vervallen en geldige paspoort van uw vrouw (kopie), de overlijdensakte van uw grootvader (kopie), de eerste pagina van de paspoorten van uw vader en grootvader (kopie) bevestigen de identiteit en herkomst van u en uw familieleden, gegevens waaraan niet wordt getwijfeld. Uw vervallen paspoort bewijst dat u in het verleden naar Gaza reisde, hetgeen evenmin wordt betwist. Uw geldig paspoort (kopie) werd eerder reeds besproken. U legde tot slot een attest voor waarop valt de lezen dat het huis op naam van uw vader in de Gazastrook beschadigd werd in de oorlog van 2014 (kopie). Ook dit heeft geen betrekking op uw vermeende problemen in Gaza.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat er administratiefrechtelijke obstakels kunnen bestaan die een terugleiding naar Verenigde Arabische Emiraten kunnen verhinderen.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker er op dat dat hij jarenlang een precair verblijfsrecht heeft gehad in de Verenigde Arabische Emiraten (hierna: VAE). Conform het lokale wettelijk kader heeft elke vreemdeling die zich wil vestigen in de VAE een lokale sponsor nodig. Hierdoor was de verblijfsvergunning van verzoeker steeds afhankelijk van de tewerkstelling van zijn vader toen hij nog studeerde, en later van zichzelf toen hij zich op de arbeidsmarkt begaf. In mei 2018 werd verzoeker ontslagen na een tien jaar lange tewerkstelling bij de First Gulf Bank. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zich vragen bij dit ontslag, onder meer omdat verzoeker “*het CGVS een hele tijd de waarheid heeft onthouden.*” Deze “hele tijd” moet gerelativeerd worden, want verzoeker heeft naar eigen zeggen nooit enige kwade wil vertoond om de waarheid te verzwijgen. Zodra hij geconfronteerd werd met informatie die zijn verklaringen tegenspreekt, heeft hij direct en zonder enige aarzeling toegegeven wat hij heeft verzwegen en waarom hij dit heeft gedaan. Deze beslissing van verzoeker is ingegeven door een grote bezorgdheid voor het leven van zijn kinderen en de schrik om teruggestuurd te worden naar Duitsland. Over het ontslag argumenteert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens dat het bevreemdend is dat verzoeker op reis is gegaan naar Duitsland toen zijn gezin in Gaza was. Verzoeker benadrukt dat deze reizen volledig los staan van het ontslag, aangezien hij op reis is gegaan voordat hij werd ontslagen. Aldus kunnen er hieruit geen nuttige conclusies worden getrokken, aldus verzoeker, die benadrukt dat de nood aan internationale bescherming pas ontstaan is nadat hij werd ontslagen en hij zijn verblijfsvergunning dreigde te verliezen. Wat betreft de inreis- en uitreisstempels in zijn paspoort, kan verzoeker enkel volharden in zijn verklaringen, namelijk dat hij zijn origineel paspoort vernietigd heeft en dus niet in de mogelijkheid is om een bewijs te leveren dat hij is teruggekeerd naar de VAE. Nochtans is de uitreisstempel uit Düsseldorf een klaarblijkelijke aanwijzing dat hij effectief is teruggekeerd naar de VAE. Verzoeker heeft dit proberen te staven aan de hand van zijn bankafschriften. Ook betreffende zijn ontslagbrief herhaalt verzoeker dat hij aan zijn collega’s heeft gevraagd om eender welk document te bezorgen. Hij durfde naar eigen zeggen niet te vragen naar de officiële ontslagbrief uit schrik dat zij problemen zouden krijgen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst tevens bewijzen te zien van de pogingen van verzoeker om een nieuwe job te vinden. Echter kan verzoeker dit niet voorleggen omdat zijn sollicitaties volgens hem steeds mondeling verliepen. Dit is gelet op zijn functie en de sector waarbinnen hij werkt, niet uitzonderlijk. Hij heeft wel degelijk inspanningen geleverd om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen, maar hij kon niet gemakkelijk een job

vinden. Verzoeker wijst erop dat de VAE een zeer competitieve arbeidsmarkt kennen waarbij mensen met lagere loonverwachtingen sneller aan de slag kunnen. Gezien de hoge levenskost in de VAE is het voor verzoeker niet vanzelfsprekend om een slechter betaalde job te aanvaarden.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hij vreest gedeporteerd te worden naar Gaza omdat hij geen verblijfsvergunning meer heeft in de VAE. Verzoeker vreest Hamas omdat hij in 2013 een discussie heeft gehad met hen over de bouw van een lanceerplatform op de gronden van zijn familie. Na deze discussie is verzoeker twee dagen ondergedoken vooraleer hij Gaza heeft verlaten. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, is deze manier om het land te verlaten niet probleemloos. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat deze vrees niet meer actueel is. Hij komt tot deze conclusie uit een geheel van omstandigheden, zoals het feit dat verzoekers vrouw eind januari 2017 naar Gaza is vertrokken om haar familie te bezoeken. Nochtans had verzoeker haar expliciet afgeraden om te vertrekken, omdat hij zich zorgen maakte over de gevolgen van dit bezoek. Dit vormt een belangrijke tegenindicatie. Een andere belangrijke tegenindicatie is de weinige bezoeken van verzoeker naar Gaza sinds de staatsgreep door Hamas. Waar hij voorheen Gaza bijna tweejaarlijks bezocht, is hij na 2007 nog maar slechts drie keer afgereisd naar Gaza. De bezoeken waren bovendien zeer kort en noodzakelijk, namelijk voor de regeling van zijn huwelijk. Naast de discussie met Hamas vormt het politiek verleden van een aantal familieleden bij Fatah een belangrijke motivatie om niet meer terug te keren naar Gaza. Het merendeel van zijn familie heeft Gaza intussen verlaten. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij door zijn familienaam steeds werd ondervraagd aan de grensovergang. Aangezien het politiek evenwicht in Gaza onveranderd is gebleven sinds de machtsovername door Hamas, is de vrees van verzoeker nog steeds actueel. Gezien de huidige politieke situatie in Gaza en de persoonlijke vrees van verzoeker kan hij bovendien de bescherming niet inroepen van de autoriteiten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij 34 jaar lang in de Verenigde Arabische Emiraten heeft gewoond, dat hij zijn verblijfsvergunning echter verloren is omdat hij werd ontslagen ten gevolge van een fusie van twee banken, dat hij zijn verblijfsvergunning niet kan vernieuwen en vreest teruggestuurd te worden naar Gaza.

Verzoeker benadrukt dat het van uiterst belang is dat zijn individualiteit in acht genomen wordt en dat ook de context waar hij zich in bevindt in rekening wordt genomen bij het nemen van een beslissing. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct stelt dat de VAE zijn land van gewoonlijk verblijf is. Zijn ouders verhuisden naar de VAE toen verzoeker een jaar oud was. Ze kregen een verblijfsvergunning op basis van het arbeidscontract van de vader van verzoeker. Verzoeker verkreeg later eveneens een verblijfsvergunning op basis van zijn tewerkstelling. Hij werkte sinds 2008 als bankbediende bij *First Gulf Employment Services*, maar werd in mei 2018 ontslagen omwille van een fusie met de bank First Abu Dhabi Bank. Ten gevolge van dit ontslag zou verzoeker zijn verblijfsvergunning verliezen, waardoor hij niet meer legaal zou kunnen verblijven in de VAE. Zijn pogingen om nieuw werk te vinden opdat hij zijn verblijfsvergunning zou kunnen vernieuwen, bleken vruchteloos. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst bewijzen te zien van de pogingen van verzoeker om een nieuwe job te vinden. Echter kan verzoeker dit niet voorleggen omdat zijn sollicitaties steeds mondeling verliepen. Dit is gelet op zijn functie en de sector waarbinnen hij werkt, niet uitzonderlijk. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt dat verzoeker had kunnen solliciteren voor een lagere functie of een slechter betaalde job. Volgens verzoeker is dit niet mogelijk omdat werkgevers niet het loon van een bankbediende willen betalen. Dit kan niet verwonderen aangezien ook in België overgekwalificeerde sollicitanten niet worden aangenomen voor een job die door personen kan worden uitgeoefend die het juiste diploma én lagere loonsverwachtingen hebben. In de sterk concurrentiegerichtte arbeidsmarkt ervaren personen heel wat moeilijkheden om een gepaste job te vinden, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het artikel *“Is the UAE still a high-paid expat haven?”* van BBC Capital van 18 december 2018. Daarnaast is het voor verzoeker geen evidentie om een slechter betaalde job te aanvaarden, gezien de hoge levenskosten in de VAE. Het dure leven in de VAE is een oud zeer waardoor mensen noodgedwongen in het buitenland op zoek gaan naar jobs. Verzoeker zou met een lager loon naar eigen zeggen niet meer kunnen voorzien in het levensonderhoud van zijn gezin. De moeilijkheden van verzoeker om een nieuwe job te vinden, kunnen verklaard worden door het economisch klimaat in 2018. De economie in de VAE heeft een aantal tegenslagen gekend door dalende olieprijs, waardoor er in de eerste 3 kwartalen van 2018 weinig jobcreatie was, zoals moet blijken uit voornoemd artikel van BBC Capital en het artikel *“Revealed: Most new jobs in UAE to come up in these sectors”* van Khaleej Times van 3 januari 2019.

Naast de algemene moeilijkheden om een correct betaalde nieuwe job te vinden, ervoer verzoeker bijkomende moeilijkheden door zijn Palestijnse origine. De VAE zijn decennialang een trouwe bondgenoot geweest van de Palestijnen en ijverden voor een twee statenoplossing, maar de voorbije maanden is er een toenadering tussen de VAE en Israël. Economische belangen en Iran als gemeenschappelijke vijand brengen de VAE dichterbij Israël. De VAE heeft daarom zijn positie over het Israëlisch-Palestijns conflict verzacht. Of deze toenadering de houding van de VAE tegenover de Palestijnen zal doen veranderen en hoe deze zal evolueren, zal de toekomst moeten uitwijzen. Het verdient aanbeveling om de evoluties nauw op te volgen, aldus nog verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betoogt verzoeker dat Gaza niet kan beschouwd worden als een land van gewoonlijk verblijf daar hij er enkel geboren is maar voor de rest geen enkele band heeft met Gaza. Gaza kan hoogstens als het land van herkomst van verzoeker beschouwd worden. Onder verwijzing naar een arrest van de RvV van 8 april 2019 (nr. 219 546), het artikel *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”* van De Standaard van 26 maart 2019 en het artikel *“Netanyahu says Israel ready for Gaza campaign if needed; Palestinians plan huge march”* van Reuters van 28 maart 2019 betoogt verzoeker dat de huidige veiligheidssituatie in Gaza van dien aard is dat hij er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Is the UAE still a high-paid expat haven?”* van BBC Capital van 18 december 2018, het artikel *“Revealed: Most new jobs in UAE to come up in these sectors”* van Khaleej Times van 3 januari 2019, het artikel *“U.A.E. Questions Viability of a Palestinian State, Report Says”* van Bloomberg van 28 maart 2019, het artikel *“How the Gulf States Got in Bed With Israel and Forgot About the Palestinian Cause”* van 28 maart 2019, het artikel *“In Netanyahu’s Win, Arabs See Another Nail in the Coffin of a Palestinian State”* van The New York Times van 10 april 2019, het artikel *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”* van De Standaard van 26 maart 2019 en het artikel *“Netanyahu says Israel ready for Gaza campaign if needed; Palestinians plan huge march”* van Reuters van 28 maart 2019.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 gevoegd evenals de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019”* van 1 april 2019.

4. Nieuwe elementen

4.1. Bij aangetekend schrijven van 10 december 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een screenshot van de visumwebsite van de VAE op naam van verzoeker, het document *“Visa rules for UAE resident visa holders travelling abroad”* geconsulteerd op 10 december 2019, het artikel *“Opnieuw beschietingen over en weer tussen Gaza en Israël”* van VRT NWS van 15 november 2019 en het artikel *“Palestinians protest at Gaza-Israel fence after 3-week pause”* van Al Jazeera van 6 december 2019.

4.2. Bij aangetekend schrijven van 17 januari 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een uittreksel van het toepasselijk arbeidsrecht in de VAE (*Ministerial Resolution No. (721) for 2006 A.D. on escape reports procedures, dated 11/9/2006 A.D.*).

4.3. Op 17 januari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt en ook zijn dichte familie daar nog steeds woont, zijn nood aan internationale bescherming dan ook dient beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen daar (1) uit zijn

verklaringen blijkt dat hij pas zou besloten hebben de VAE te verlaten nadat hij ontslagen werd en dus risico liep zijn verblijfsvergunning te verliezen doch dit puur administratiefrechtelijke problemen zijn die geen verband houden met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, (2) overigens ernstige vragen kunnen gesteld worden bij zijn vermeende ontslag daar (a) hij pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud en na herhaaldelijke confrontatie toegaf dat hij tweemaal met een toeristisch visum naar Duitsland was gereisd, en hoewel hij volgens zijn verklaringen zijn paspoort verscheurd had, hij na het tweede persoonlijk onderhoud alsnog een kopie van zijn volledig paspoort kon bezorgen, hetgeen doet vermoeden dat hij het paspoort al die tijd bewust achterhield, en het feit dat hij deze informatie zo lang verborgen heeft gehouden alvast enige vragen doet rijzen aangaande zijn algemene geloofwaardigheid, (b) het gezien zijn vrouw en kinderen toentertijd zogenaamd vastgehouden werden in Gaza en hij geen idee had wanneer zij zouden terugkeren, enigszins vreemd is dat hij besloot verschillende plezierreisjes naar Europa te ondernemen en hij voorts niet kon bewijzen dat hij effectief is teruggekeerd naar de VAE, (c) hij van zijn ontslag geen documenten kan voorleggen en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft, (d) hij evenmin bewijzen heeft van zijn 'ontelbare' sollicitaties die hij na zijn ontslag zou hebben gedaan en hij bovendien buiten de bankensector erg weinig inspanningen hebben gedaan om een job te vinden en (3) hij geen gewag maakt van andere persoonlijke problemen die hij in de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend, (ii) het gegeven dat hij momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat hij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen, (iii) hij geen enkel element aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen, (iv) de door hem voorgelegde documenten uit de VAE bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (v) daargelaten de vraag of kan gesteld worden dat de Gazastrook in zijn hoofde als een land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden, *quod non*, volledigheidshalve dient vastgesteld te worden dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij er een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

6.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Voorafgaande opmerking

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, dat hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, dat zijn ouders, broers en zussen daar nog steeds wonen en dat na zijn huwelijk ook zijn vrouw van Gaza verhuisde naar de VAE, waar zij twee kinderen kregen. Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet betwist, integendeel. Verzoeker benadrukt doorheen zijn verzoekschrift meermaals zelf dat de VAE zijn land van gewoonlijk verblijf is en dat hij geen enkele band heeft met Gaza zodat Gaza niet kan beschouwd worden als land van gewoonlijk verblijf.

7.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium *“gegronde vrees voor vervolging”* het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.3. Beoordeling

7.3.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

7.3.2. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de VAE heeft verlaten of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo blijkt uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden dat verzoeker in wezen geen enkele vrees aanhaalt ten aanzien van de VAE. Verzoeker heeft altijd zonder problemen in de VAE kunnen wonen, studeren en werken. Hij haalt slechts aan dat hij de VAE heeft verlaten nadat hij ontslagen werd en dus het risico liep om zijn verblijfsvergunning te verliezen. Ook in het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker pas is ontstaan nadat hij ontslagen is en hij zijn verblijfsvergunning dreigde te verliezen. Verzoeker legt bij aanvullende nota onder meer het document "*Visa rules for UAE resident visa holders travelling abroad*" neer, waaruit blijkt dat het verblijfsrecht van buitenlandse ingezetenen automatisch komt te vervallen indien de persoon in kwestie meer dan zes maanden onafgebroken buiten de VAE verblijft, alsook een screenshot van de visumwebsite van de VAE op naam van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoekers verblijfsvergunning zes maanden na zijn vertrek werd geannuleerd.

Zo noch door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch door deze Raad wordt betwist dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE, kan dit echter geenszins volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Louter administratiefrechtelijke problemen zoals *in casu* houden immers geen verband met één van hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf.

De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt waarom hij zich niet terug in regel zou kunnen stellen door het zoeken van een nieuwe job, zoals de rest van zijn familie, en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE zou kunnen hernieuwen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "*Bovendien bracht u geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat u niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de VAE te bekomen. In dit opzicht benadrukt het CGVS dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE, dat uit uw verklaringen blijkt dat er niets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van uw familie in de VAE, dat u als hoogopgeleid man met een ruime werkervaring absoluut capabel bent om een nieuwe werkgever te vinden en dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland (zie informatie in administratief dossier: Palestine and United Arab Emirates: residence status of stateless Palestinians). Voor zover u stelt dat het voor Palestijnen onmogelijk is om een nieuwe verblijfsvergunning aan te vragen (CGVS 2, p. 19), heeft u dit geenszins kunnen hardmaken. Zo zijn dit blote beweringen uwentwege die op geen enkele manier gestaafd werden. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het wel degelijk mogelijk is om als Palestijn een nieuwe verblijfsvergunning te ontvangen (zie informatie in administratief dossier: COIF: Emirats Arabes Unis: Status des Palestiniens). U maakt desgevallend nog steeds niet aannemelijk dat u niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekomen.*"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift en de aanvullende nota's geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Hij poneert weliswaar dat hij momenteel geen verblijfsrecht heeft in de VAE, dat hij zijn verblijfsvergunning niet meer kan vernieuwen en dat hij dus niet meer terug kan doch brengt geen informatie bij die de objectieve informatie vervat in het administratief dossier, waaruit blijkt dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland, tegensprekt. Integendeel, uit het door verzoeker neergelegde document *"Visa rules for UAE resident visa holders travelling abroad"* blijkt duidelijk dat wanneer het verblijfsrecht van buitenlandse ingezetenen komt te vervallen omwille van een onafgebroken verblijf van meer dan zes maanden buiten de VAE, de persoon in kwestie een nieuwe toegangsvergunning moet aanvragen om de VAE opnieuw binnen te komen. Ook uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt aldus dat de toegang tot en het verblijf in de VAE vanuit het buitenland kan geregeld worden.

Verzoeker voert voorts aan dat hij na zijn ontslag inspanningen heeft geleverd om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen, maar dat hij niet gemakkelijk een job kon vinden. Hij stelt hiervan geen bewijzen te kunnen voorleggen omdat zijn sollicitaties steeds mondeling verliepen, hetgeen volgens verzoeker niet uitzonderlijk is, gelet op zijn functie en de sector waarbinnen hij werkt. Verzoeker wijst er ook op dat de VAE een zeer competitieve arbeidsmarkt kennen waarbij mensen met lagere loonverwachtingen sneller aan de slag kunnen. Hij voegt hier nog aan toe dat het gezien de hoge levenskost in de VAE voor hem niet vanzelfsprekend is om een slechter betaalde job te aanvaarden. Hij zou met een lager loon naar eigen zeggen niet meer kunnen voorzien in het levensonderhoud van zijn gezin. Volgens verzoeker is het overigens niet mogelijk om te solliciteren voor een lagere functie of een slechter betaalde job omdat werkgevers niet het loon van een bankbediende willen betalen. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, waarmee hij echter niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende wordt overwogen: *"Evenmin heeft u bewijzen van uw 'ontelbare' sollicitaties die u na u ontslag zou hebben gedaan (CGVS 1, p. 16). U stelde de hele bankensector en al uw connecties te hebben aangesproken (CGVS 2, p. 18). U kon uiteindelijk twee sollicitatiegesprekken uit de brand slepen waar u bij één van hen een contract verkreeg. Echter, toen bij een correctie van het contract uitkwam dat u van Palestijnse origine was, zou het aanbod ingetrokken zijn. Verder zou u uw connecties enkel mondeling aangesproken hebben, werden de sollicitatiegesprekken telefonisch geregeld en heeft u geen kopie genomen of gekregen van het aangeboden contract (CGVS 1, p. 16-17). Nochtans is de VAE een uiterst ontwikkeld land. Het is weinig aannemelijk dat er – zeker in de bankensector – geen enkel spoor op papier zou bestaan van uw verwoede pogingen een job te vinden. U zou buiten de bankensector bovendien erg weinig inspanningen gedaan hebben om een job te vinden. Immers, de barema's voor bankbedienden zijn erg hoog waardoor niemand bankbedienden aanvaardt, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 16). Wanneer werd verzocht of u niet onder uw barema of in een andere sector, bijvoorbeeld in een restaurant, kon solliciteren, gaf u aan dat dit te weinig verdiende (CGVS 2, p. 18). Ook via uw broers, werkzaam als ingenieurs, bleek u weinig inspanningen te hebben ondernomen. Gepeild of zij u niet aan een job konden helpen, beperkte u zich tot het stellen dat u eerder voor hen werk had gevonden, niet andersom (CGVS 2, p. 18)."* Met het louter verwijzen naar de sterk concurrentiegerichtte arbeidsmarkt, de hoge levenskosten in de VAE en het economische klimaat in 2018, het speculeren over een mogelijke wijziging in de toekomst in de houding van de VAE tegenover Palestijnen, en blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, maakt verzoeker, een hoogopgeleid man met een ruime werkervaring, nog steeds niet aannemelijk dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en opnieuw een legaal verblijf in de VAE zou kunnen bekomen, net zoals de rest van zijn familie (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 februari 2019, p. 7, p. 10-12, p. 17; stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 22 maart 2019, p. 14, p. 18-19), waardoor hij evenmin aantoont dat hij een risico op refoulement naar Gaza loopt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing nog terecht wordt opgemerkt als volgt: *"In de mate dat u in geval van een terugleiding naar de VAE zonder dat u daar een geldig legaal verblijfsrecht heeft, zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, of zoals u beweert door de autoriteiten van de VAE gedepoteerd zou worden naar de Gazastrook (CGVS 2, p. 16), dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling."*

Volledig ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat hij niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat hij een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal hij erkend is als staatloze kan hij een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit geen van deze elementen blijkt immers dat verzoeker in de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"De voorgelegde documenten uit de VAE konden bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw verblijfskaart, uw diploma en puntenlijsten en de geboorteakte van uw kinderen bevestigen dat u lange tijd in de VAE heeft verbleven, daar heeft gestudeerd en gewerkt en daar kinderen heeft gekregen, elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De ontslagbrief van uw vader toont aan waar hij gewerkt heeft en dat hij momenteel niet meer werkt. U verklaarde hieromtrent echter dat uw vader wegens uitzonderlijke omstandigheden toch legaal in de VAE kon blijven (CGVS 1, p. 11). Dit document zegt verder niets over uw persoonlijke situatie. Voorts legde u een kopie neer van een ministerieel besluit van 2005 aangaande quota voor nationale werkrachten in de bankensector. Hoewel dit document aangeeft dat de bankensector vier procent van de burgers moet tewerkstellen, spreekt het zich geenszins uit over de situatie van Palestijnen of uw persoonlijke situatie. Het attest van werkervaring, afgeleverd door de werkgever die u zou hebben ontslagen, kan uw verklaringen aangaande uw ontslag niet bestendigen. Immers, in de brief werd geschreven dat u tot 15 juli 2018 gewerkt heeft voor First Gulf terwijl u in mei 2018 ontslagen zou zijn. De kopie van de ontslagbrief wegens onwettige afwezigheid kon evenmin uw verklaringen versterken. U verklaarde aangaande dit document immers zelf dat het document niet authentiek is en door een bevriende collega werd opgesteld met als doel voor te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien kloppen ook op dit document de data niet. Zo zou u volgens het document vanaf 18 juni 2018 onwettig afwezig geweest zijn. Tot slot kunnen ook de screenshots van uw bankrekeningen uit de VAE uw verklaringen niet bevestigen."* en *"De documenten die hierboven nog niet werden besproken, wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart, de eerste pagina van uw paspoort (kopie), uw geboorteakte, uw huwelijksakte (kopie) en uitnodiging van het huwelijk (kopie), de identiteitskaart van uw vrouw (kopie), de paspoorten van uw kinderen (kopie), het vervallen en geldige paspoort van uw vrouw (kopie), de overlijdensakte van uw grootvader (kopie), de eerste pagina van de paspoorten van uw vader en grootvader (kopie) bevestigen de identiteit en herkomst van u en uw familieleden, gegevens waaraan niet wordt getwijfeld. Uw vervallen paspoort bewijst dat u in het verleden naar Gaza reisde, hetgeen evenmin wordt betwist. Uw geldig paspoort (kopie) werd eerder reeds besproken. U legde tot slot een attest voor waarop valt de lezen dat het huis op naam van uw vader in de Gazastrook beschadigd werd in de oorlog van 2014 (kopie). Ook dit heeft geen betrekking op uw vermeende problemen in Gaza."* Deze motieven worden in het verzoekschrift niet betwist.

7.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Beoordeling

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Hij maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend.

9. Aangezien uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij na zijn eerste levensjaar nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, dat hij daarentegen altijd in de VAE heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, dat zijn ouders, broers en zussen daar nog steeds wonen en dat na zijn huwelijk ook zijn vrouw van Gaza verhuisde naar de VAE, waar zij twee kinderen kregen, en hij bovendien doorheen zijn verzoekschrift zelf meermaals benadrukt dat hij geen enkele band heeft met Gaza zodat Gaza niet kan beschouwd worden als land van gewoonlijk verblijf, dient zijn nood aan internationale bescherming louter beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, en is argumentatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's omtrent 1) de vrees die verzoeker stelt te koesteren ten aanzien van Hamas en het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Gaza en 2) de nood aan subsidiaire bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie in Gaza en de systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die er plaatsvinden, *in casu* niet dienstig.

10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS